

Maszat, a segítőkész

Innen nem messze, dimbes-dombos vidéken, egy virágos rét közepén édegel Maszat, a madárijesztő. Becses nevét mindig koszos arcáról, kezéről és ruhájáról kapta. Napjai egyhangú álldogálással teltek, de ennek ellenére ritkán unatkozott; ugyanis mindig történt vele valami. Hol madár barátai látogatták meg (madárijesztő létére nem ijedtek meg tőle a madarak, mivel olyan jámbor tekintete volt), hol lefoglalták a körülötte zajló események.

Kis madárijesztőnknek még hobbija is volt. Előszeretettel gyűjtött apró holmikat, amiket az útjába fűjt a szél; vagy elejtettek az arra járó gyerekek. Apró gyűjteményét hatalmas zsebébe tette, és előszeretettel nézegette, rendezgette kincseit. Éppen rakosgatta és fényesítgette apróságait, mikor apró mozgolódásra lett figyelmes. Tőle nem túl messze, a szomszédos fa előtt a földben apró túrásra lett figyelmes. Ráadásul még meg is mozdult valami a földkupac tetején. Csodálkozó tekintettel meresztgette szemeit, de csak egy apró fekete foltot látott, ami kis várakozás után gyorsan el is tűnt a tátongó lyukban. Maszat gondolkodott egy darabig, tünődött, hogy mit láthatott az imént. Várt, várt, nagy türelmesen, de mivel sokáig nem történt semmi, el is feledkezett a látottakról. E napja is a szokásos unatkozós ábrándozással telt volna, ha hirtelen meg nem hall egy nagy koppanást. A mellette levő fa picit megrázkódott, és leesett róla egy nagyra nőtt vadgesztenye. Hirtelen egy pici földtúrás emelkedett ki a talajból, és megjelent az imént látott fekete apróság.



Nini. Egy aprócska vakond volt az.... Végigmérte a fát, majd mérgesen megrázta piciny öklét. Egy pillanat alatt visszamászott a mögötte tátongó lyukba, és már el is tűnt Maszat szeme elől. Kisvártatva megmozdult a föld a madárijesztő lába alatt, majd hirtelen megrázkódott körülötte minden.

Mi ez? Földrengés? – kérdezte magától meglepetten, miközben csodálkozva széttárta karjait. Úgy ahogy korábban a fánál, most itt is egy picinyke földkupac jelent meg a talajból kiemelkedve, majd előmászott a sötétbundája picinyke vakond.

- Jaj, ne! Már megint nekimentem valaminek? Most épp mit nem vettem észre? - Kérdezte magától mérgesen, és meresztgette a szemét, mivel sajnos nem látott túl jól. Fájdalmasan megsimogatta piciny kis kobakját, amin már jó pár apró duzzanat jelezte azt a tényt, hogy nem ez volt az első eset, hogy nekiment valaminek.

- Elnézést kérek, én csak nem vettem észre...- Szabadkozott a vakond. - Tudod, nem látok jól... Hiába jövök fel a felszínre tájékozódni, mindig elvétem a távolságot és az irányt. A föld alatt pedig eleve nem látok semmit. – Mondta kissé szégyenkezve, és egy gyors mozdulattal el is tűnt a lyukban. Rögvest folytatta volna másfele az útját, ha Maszat utána nem kiált. Ilyen volt madárijesztőnk. Szívesen segített másoknak, és örült is hogy akad társasága egy kis időre.



- Ne siess annyira, hátha tudok neked segíteni! Engedd meg, hogy bemutatkozzam: Maszat a nevem. Ez a rét itt pedig Százszorszép Rét! A nevét a sok-sok itt nyíló virágról kapta! Én vagyok itt a madárijesztő, én szoktam vigyázni a növényekre, amit az emberek vetnek. De sajnos az utóbbi pár évben senki nem vetett ide semmit. Mutatott körbe Totó, és csakugyan; a rétet benőtte a fű és a virágok.

A kis vakond meglepetten előmászott. – Tudnál nekem segíteni? Ha igen, az jó lenne. A kobakom eléggé fáj... - Panaszkodott, majd illedelmesen bemutatkozott:

- Vakarcsnak hívnak! Piszorrr, a vakond egyenes ági leszármazottja vagyok! A nagyapám híres vakond volt, azt mesélik róla, hogy még a kövekbe is tudott járatokat fúrni! Éppen új járatokat ások magamnak, ahova elvackolhatom magam és az összegyűjtött élelmemet. De folyton nekimegyek mindennek a föld alatt.

Maszat gondolkodott picit, majd a zsebébe nyúlt.

- Nézzük csak, mi van itt, hátha találunk neked valamit ami segíthet!

Kotorászott egy keveset, majd az egyik kezével kiemelt pár kacatot a zsebéből. Kíváncsian nézett Vakarcs, ő még ennyi kincset egy helyen, ráadásul egy nagy, teli zsebben még nem látott.

Egy törött zsebóra, különböző méretű csavarok, tű egy kevés cérnával és egy pici esernyő került elő Maszat gyűjteményéből.

- Ezzel sajnos sokra nem megyünk. – Szólt meg, nézegetve a tenyerét.

Elszomorodott erre szemmel láthatóan Vakarcs is.

Várjunk csak... - Szólt hirtelen Maszat: Emlékszel arra a darab gesztenyére, amit levertél idefele jövet?

- Azt hiszem igen.... – Felelt Vakarcs, és megtapogatta az egyik vöröslő puklit a buksiján.
- Ide tudnád hozni nekem? Talán tudok vele valamit kezdeni...

Vakarcs már ott sem volt, csak egy koppanás jelezte, hogy megérkezett a fához. Maszat közben tüvel és cérnával a kezében türelmesen várakozott. Vakarcs gyorsan megkereste a gesztenyét, majd kissé lassan; az óvatosságot szem előtt tartva visszaindult a madárijesztőhöz. Annyira hajtotta a kíváncsiság, hogy majdnem sikerült újra nekimennie Maszatnak.

- Itt van, meghoztam! – Szólt boldogan, és látszott rajt hogy meg van elégedve magával, mivel sikerült elkerülnie az ütközést.

Maszat – kézhez kapván a gesztenyét -, lehámozta annak tüskés héját, az egyik héjdarabot és a csupasz gesztenyét a zsebébe tette.

A kezében levő gesztenyehéjat átlyukasztotta két helyen a tüvel, majd belefűzte a cérnát is. Ezután a meglepett vakond fejébe húzta az így elkészült sisakot.

- Tessék, így most már nem vered be a fejed ha nekimesz valaminek! A cérna pedig megakadályozza, hogy leessen a kobakodról!

A kis vakond ujjongott örömeiben, szinte fülig ért a szája! Igazgatta a fején a kapott ajándékot, és hosszasan nézegette magát Totó tükrében.

- Nagyon szépen köszönöm! – Szólt Vakarcs. –Most már folytatni szeretném az alagútásást, főleg ebben az új sisakban!

- Nagyon szívesen! Ha a rét közelében jársz, látogass meg!

- Természetesen eljövök hozzád, ha a erre vetődöm, most már úgyis van erre is járatom!
Vakarcs sűrű köszönömök után elbúcsúzott Maszattól, majd tett pár tiszteletkört a madárijesztő körül. Távozását csak egy apró elhaló koppanás jelezte, Maszat pedig örült, hogy szerzett egy új barátot.

Irta és rajzolta:
Pálfi Dénes